

A venit ceasul judecății lui Dumnezeu - Numărul întâi

Judecata celor vii și semnificația profetică a lui 11 septembrie

Jeff Pippenger

2024-12-18

De multă vreme, de fapt chiar din imediata perioadă de după 11 septembrie 2001, am predat în mod consecvent că judecata celor vii a început la 11 septembrie 2001. Am înțeles acest fapt dintr-o multitudine de mărturii biblice, care l-au susținut din direcții complet diferite. Din iulie 2023, am înțeles încă și mai multe detalii ale judecății celor vii, care a început la 11 septembrie 2001, față de detaliile descoperite la scurt timp după 11 septembrie 2001. De ce a început judecata celor vii la 11 septembrie 2001? Ce este judecata biblică a celor vii?

În primul capitol al cărții Apocalipsei, trăsătura principală identificată a lui Hristos este aceea că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. El oferă un exemplu chiar al aceluia atribut al caracterului Său atunci când i-a poruncit lui Ioan să scrie lucrurile care au fost, iar făcând astfel Ioan avea să scrie și lucrurile care urmau să vină. Iisus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Aceasta este cine este El.

Biblia îl identifică pe Isus drept Cuvântul. Prima carte din Biblie, Geneza, înseamnă „început”. Ultima carte a Bibliei este Apocalipsa, iar adevărurile prezentate pentru prima dată în Geneza sunt abordate în Apocalipsa. Geneza este Alfa, iar Apocalipsa este Omega; împreună ele sunt Cuvântul, iar Cuvântul este Isus, care este Alfa și Omega. Semnătura lui Dumnezeu, sau Numele Său, este înscrisă în fiecare pasaj al profeției biblice. Acea semnătură confirmă că lumina din pasaj este adevăr.

Dacă o interpretare a unui pasaj profetic nu poartă semnătura lui Dumnezeu, care este Numele Său, care este caracterul Său, atunci interpretarea este eronată. Există și alte teste care ar trebui aplicate atunci când se interpretează Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, dar, oricare ar fi testul pe care cineva l-ar aplica, acel test trebuie să fie definit în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu există teste omenești, există mai puține interpretări omenești. Așadar, de ce? Și ce? Este judecata biblică a celor vii cea care a început la 9/11?

Când Hristos Se prezintă în cartea Apocalipsei, El Se identifică drept începutul și sfârșitul și îl folosește pe profetul Ioan pentru a ilustra ceea ce reprezintă acel atribut al caracterului Său. El identifică mesajul întregii cărți drept o revelație despre Sine. Îi poruncește lui Ioan să scrie ceea ce exista atunci în lumea lui Ioan și, făcând astfel, Ioan avea să consemneze ceea ce va fi la sfârșitul lumii. Ioan a fost unul dintre cei doisprezece conducători la începutul Bisericii creștine și, prin urmare, Ioan ilustrează sfârșitul Bisericii creștine, reprezentat de cei o sută patruzeci și patru de mii și de marea mulțime din Apocalipsa, capitolul șapte.

Logica biblică este aceasta: Isus este Cuvântul, prin care toate lucrurile au fost create, Cuvântul care a existat dintotdeauna împreună cu Tatăl Său, și El este, de asemenea, Biblia, întrucât El este Cuvântul lui Dumnezeu. Primul atribut al caracterului lui Hristos care este introdus în ultimul mesaj al Cuvântului lui Dumnezeu este acela că El ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul aceluiasi lucru. Dacă acest adevăr despre caracterul lui Dumnezeu nu este aplicat în studiul Bibliei făcut de o persoană, aceasta nu poate cunoaște cu adevărat ce este judecata celor vii și de ce a început la 11 septembrie și, mai important, de ce este aproape de sfârșit.

Ca exemplu al principiului Alfa și Omega, Israelul antic îl preînchipuie pe Israelul modern, care este un adevăr profetic ce poate fi exprimat și astfel: Israelul literal îl preînchipuie pe Israelul spiritual. Indiferent cum ar fi exprimat, atât Israelul literal din vechime, cât și Israelul spiritual din epoca modernă au o istorie de început și una de încheiere. Trei dintre cele patru istorii aparțin trecutului, iar noi ne aflăm acum în cea de-a patra și ultima istorie.

Cele trei istorii trecute reprezintă trei martori ai ultimei generații a istoriei pământului. Aceste trei istorii trecute identifică generația care este reprezentată drept cei o sută patruzeci și patru de mii în cartea Apocalipsei. Există și alte linii profetice ale istoriei care se referă, de asemenea, la cei o sută patruzeci și patru de mii, dar numărul celor o sută patruzeci și patru de mii conține simbolismul profetic potrivit căruia cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care sunt reprezentați profetic prin înmulțirea celor douăsprezece seminții ale vechiului Israel literal cu cei doisprezece ucenici ai Israelului spiritual modern.

Ca un alt exemplu de Alfa și Omega, cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, reprezintă o istorie de început și de sfârșit. Mișcarea millerită reprezintă istoria de început a celor trei îngeri, iar mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii reprezintă istoria de la încheierea mesajului celui de-al treilea înger. Mișcarea alfa a anunțat deschiderea judecării de cercetare la 22 octombrie 1844. Mișcarea omega a anunțat deschiderea judecării celor vii, identificându-i începutul ca fiind 9/11.

Un al treilea exemplu de Alfa și Omega, ușor de susținut pe temeiul inspirației, este acela că, la început, în mișcarea alfa a milleriților, pilda celor zece fecioare a fost împlinită întocmai, după literă. Sora White prezintă istoria milleriților în cartea The Great Controversy, în contextul împlinirii acelei pilde în acel timp. Ea învață că mișcarea omega a celor o sută patruzeci și patru de mii va împlini, de asemenea, pilda celor zece fecioare întocmai, după literă. Trei mărturii succinte ale lui Hristos care identifică sfârșitul cu începutul.

La începuturile Israelului antic, Domnul a încheiat un legământ cu evreii, așa cum este reprezentat prin sângele de pe ușorii ușii, care este, desigur, chiar prima mențiune a Strigării de la miezul nopții în Cuvântul lui Dumnezeu. Botezul este un simbol al unei relații de legământ cu Hristos, iar Pavel ne învață că evreii care au ieșit din Egipt au fost toți botezați „în nor și în Marea Roșie”. După ce au trecut dincolo de mare, li s-a dat mană, care, între altele, este un simbol al Sabatului zilei a șaptea, în contextul în care acesta era o probă.

„Mana” reprezintă prima lor încercare, iar când au eșuat în a zecea și ultima încercare, respingând mesajul lui Iosua și Caleb, Domnul i-a lepădat atunci ca popor al legământului Său și a intrat în

legământ cu Iosua și Caleb. Când, în cele din urmă, au intrat în Țara Făgăduinței, rânduiala tăierii împrejur nu fusese săvârșită asupra bărbaților născuți în timpul celor patruzeci de ani, căci rânduiala încetase la răzvrătirea de la Cadeș și a fost reinstabilită la Cadeș chiar înainte de intrare. Aceasta este o semnătură a Alfei și a Omegăi.

Rătăcirea de patruzeci de ani prin pustie a început cu răzvrătirea împotriva mesajului lui Iosua și al lui Caleb și s-a încheiat cu răzvrătirea lui Moise, când a lovit Stânca, denaturând astfel caracterul și lucrarea lui Dumnezeu. Începutul Israelului din vechime ilustrează sfârșitul Israelului din vechime.

La sfârșitul Israelului din vechime, Isus, ca „Solul legământului” din Maleahi, capitolul al treilea, a venit să întărească „legământul” cu mulți pentru o săptămână, în împlinirea capitolului al nouălea din Daniel. Ca Solul legământului, Hristos a încheiat un legământ cu biserica creștină chiar în vremea în care El a trecut pe lângă fostul popor al legământului. La începutul Israelului din vechime, ca popor al legământului lui Dumnezeu, Domnul a trecut pe lângă un fost popor al legământului și a încheiat un legământ cu un nou popor ales. El a făcut întocmai același lucru la sfârșitul Israelului din vechime.

Căsătoria este un simbol al legământului, iar de la nașterea lui Hristos până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., profeția înfățișează un divorț progresiv al lui Dumnezeu de Israelul literal din vechime. Așadar, când a intrat de fapt în vigoare acest divorț: la nașterea Lui, la moartea Lui, la uciderea cu pietre a lui Ștefan sau la distrugerea Ierusalimului?

Între timp, închinători din toate neamurile se îndreptau către templul care fusese consacrat închinării lui Dumnezeu. Strălucind de aur și de pietre prețioase, era o priveliște de frumusețe și măreție. Dar Iehova nu mai putea fi aflat în acel palat al frumuseții. Israel, ca națiune, se despărțise de Dumnezeu. Când Hristos, spre sfârșitul lucrării Sale pământești, a privit pentru ultima dată în lăuntrul templului, a spus: "Iată, casa voastră vi se lasă pustie." Matei 23:38. Până atunci El numise templul casa Tatălui Său; dar când Fiul lui Dumnezeu a ieșit din acele ziduri, prezența lui Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul zidit spre slava Sa. Faptele apostolilor, 145.

A doua zi după Intrarea Triumfală, Hristos a proclamat că casa iudeului era pustie și că divorțul a fost definitiv. Așadar, divorțul a fost definitivat la apusul soarelui în ziua Intrării Triumfale.

Ierusalimul fusese copilul îngrijirii Sale, și, precum un tată duios jelește un fiu rătăcitor, tot astfel Isus a plâns asupra cetății iubite. Cum să te dau Eu? Cum să te văd dată pieirii? Să te las Eu să-ți umpli paharul nelegiurii? Un singur suflet are o valoare atât de mare, încât, în comparație cu el, lumile se cufundă în neînsemnătate; dar aici era o întreagă națiune pe cale să piară. Când soarele, grăbit spre asfințit, avea să se ascundă din ceruri, ziua harului Ierusalimului avea să se sfârșească. În timp ce procesiunea se oprea pe creștetul Muntelui Măslinilor, nu era încă prea târziu pentru ca Ierusalimul să se pocăiască. Îngerul milostivirii își strângea atunci aripile, gata să coboare de pe tronul de aur, pentru a lăsa loc dreptății și judecății ce sosea grabnic. Dar marea inimă de iubire a lui Hristos încă mijlocea pentru Ierusalim, care Îi batjocorise îndurările, Îi disprețuise avertismentele și era pe punctul de a-și înroși mâinile cu sângele Său. Dacă doar s-ar pocăi Ierusalimul, nu era încă prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui la apus zăboveau pe templu, pe turnuri și pe pînacuri, n-ar fi oare

vreun înger bun care s-o călăuzească spre iubirea Mântuitorului și să-i abată pieirea? Cetate frumoasă și nelegiuită, care ai ucis cu pietre pe profeți, care L-ai respins pe Fiul lui Dumnezeu, care te încuia prin nepocăința ta în lanțuri de robie, — ziua ta de îndurare era aproape sfârșită!

Încă o dată Duhul lui Dumnezeu vorbește Ierusalimului. Înainte de a se încheia ziua, se mai aduce o mărturie despre Hristos. Glasul mărturiei se înalță, răspunzând chemării dintr-un trecut profetic. Dacă Ierusalimul va auzi chemarea, dacă Îl va primi pe Mântuitorul care intră pe porțile ei, încă mai poate fi mântuit.

Vestea a ajuns la conducătorii din Ierusalim că Isus se apropie de cetate însoțit de o mare mulțime de oameni. Dar nu-L întâmpină pe Fiul lui Dumnezeu. De teamă ies în întâmpinarea Lui, nădăjduind să risipească mulțimea. Când procesiunea este pe punctul de a coborî Muntele Măslinilor, ea este interceptată de conducători. Ei întrebă care este pricina bucuriei tumultuoase. Pe când întrebă: «Cine este acesta?», ucenicii, plini de duhul inspirației, dau răspuns acestei întrebări. În accente elocvente repetă profețiile privitoare la Hristos:

Adam îți va spune: Sămânța femeii este cea care va zdrobi capul șarpelui.

Întrebă-l pe Avraam și îți va spune: Este „Melchisedec, Împăratul Salemului”, Împărat al Păcii. Geneza 14:18.

Iacov vă va spune: El este Șilo din seminția lui Iuda.

Isaia vă va spune: „Immanuel”, „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Principele păcii.” Isaia 7:14; 9:6.

Ieremia vă va spune: Vlăstarul lui David, 'Domnul, Dreptatea noastră.' Ieremia 23:6.

Daniel vă va spune: El este Mesia.

Osea vă va spune: El este „Domnul Dumnezeu al oștirilor; Domnul este pomenirea Lui”. Osea 12:5.

Ioan Botezătorul îți va spune: El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Ioan 1:29.

Marele Iehova a proclamat de pe tronul Său: „Acesta este Fiul Meu preaiubit.” Matei 3:17.

Noi, ucenicii Săi, declarăm: Acesta este Iisus, Mesia, Prințul vieții, Răscumpărătorul lumii.

Și căpetenia puterilor întunericului Îl recunoaște, zicând: „Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.” Marcu 1:24. Dorul veacurilor, 577-579.

Istoria Intrării triumfale a lui Hristos a preînchipuit istoria Strigării de la miezul nopții din perioada milerită. Pasajul de la Sora White arată că, atunci când a început intrarea, poporul a intrat sub inspirația Duhului Sfânt, și apoi Hristos S-a oprit și a plâns pentru Ierusalim. După aceea El și-a continuat intrarea, iar apoi a fost confruntat de conducătorii iudei. Aș dori să izolez anumite trăsături ale acestei relatări pentru a identifica repere care se repetă în istoria milerităților. Dar mai întâi doresc să fac o observație cu privire la început și sfârșit. Ceea ce tocmai am citat din Sora White reprezintă sfârșitul unui capitol, iar începutul capitolului următor spune următoarele.

Intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, călare, a fost o palidă prefigurare a venirii Sale pe norii cerului cu putere și slavă, în mijlocul triumfului îngerilor și al bucuriei sfinților. Atunci se vor împlini cuvintele lui Hristos adresate preoților și fariseilor: „De acum înainte nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.” Matei 23:39. În vedenie profetică, lui Zaharia i s-a arătat acea zi a triumfului final; el a văzut, de asemenea, osânda celor care, la întâia Sa venire, L-au respins pe Hristos: „Își vor îndrepta privirile spre Mine, pe Care L-au străpuns, și Îl vor jeli, cum jelește cineva pe singurul său fiu, și vor fi în amărăciune pentru El, cum este în amărăciune cineva pentru întâiul său născut.” Zaharia 12:10. Această scenă a prevăzut-o Hristos când a privit cetatea și a plâns pentru ea. În nimicirea vremelnică a Ierusalimului, El a văzut pieirea finală a aceluiași popor vinovat de sângele Fiului lui Dumnezeu.

Ucenicii au văzut ura iudeilor față de Hristos, dar încă nu vedeau la ce avea să ducă aceasta. Ei nu înțelegeau încă starea adevărată a lui Israel și nici nu înțelegeau pedeapsa care avea să se abată asupra Ierusalimului. Aceasta le-a descoperit Hristos printr-o pildă semnificativă.

Ultimul apel adresat Ierusalimului fusese zadarnic. Preoții și conducătorii auziseră, în răspunsul dat de mulțime la întrebarea „Cine este Acesta?”, ecoul glasului profetic al trecutului, dar nu l-au recunoscut drept glasul Inspirației. Cu mânie și uimire au încercat să reducă la tăcere poporul. În mulțime se aflau ofițeri romani, iar vrăjmașii Săi L-au denunțat acestora ca pe conducătorul unei răscoale. Au susținut că El era pe punctul de a lua în stăpânire templul și de a domni ca rege în Ierusalim. Dorința veacurilor, 580.

Punctul pe care nu am vrut să-l trec cu vederea este că intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim tipifică nu doar Strigătul de la miezul nopții din istoria millerită, ci și sfârșitul lumii. Ea este asociată cu revenirea lui Hristos la începutul mileniului din capitolul douăzeci al Apocalipsei și, de asemenea, cu revenirea Lui împreună cu Noul Ierusalim la sfârșitul mileniului. Este asociată, de asemenea, cu moartea celor răi la a doua Sa venire și cu judecata lor finală la sfârșitul mileniului. Începutul ultimului paragraf afirmă: "Ultimul apel adresat Ierusalimului fusese în zadar. Preoții și cârmuitorii auziseră vocea profetică a trecutului, reluată de mulțime, ca răspuns la întrebarea, 'Cine este acesta?', dar n-au acceptat-o drept glasul Inspirației."

Ultima chemare a fost în zadar, iar chemarea a fost prezentată drept „vocea profetică a trecutului”. Mulțimea din zilele lui Hristos a respins ultima chemare, căci a respins sfatul lui Ieremia de a se întoarce la cărările cele vechi. Au respins, de asemenea, metodologia rând după rând, fiindcă ucenicii răspuseseră la întrebarea „Cine este acesta?” aducând laolaltă mai multe mărturii, rând după rând, puțin aici și puțin acolo.

Când Hristos începe intrarea Sa în Ierusalim, Se oprește pe drum. Ea începe cu împlinirea profeției, când ucenicii aduc asinul pe care Hristos să-l călărească. El nu călărise niciodată vreun animal, iar animalul nu fusese niciodată călărit. Raționamentul indică un miracol, căci ce animal îngăduie un călăreț de la prima încercare și cine ar ști să călărească un asin care n-a fost niciodată călărit? Aceasta seamănă cu momentul când filistenii au pus o jertfă pe car, împreună cu Chivotul, și au înhămat două vaci care alăptau viței și care nu mai trăsese niciodată un car, iar ele au părăsit îndată vițeei și au pornit la drum pentru a întoarce Chivotul la evrei. Chivotul este în drum spre

Ierusalim, iar când David îl aduce în cele din urmă în Ierusalim, David preînchipuie intrarea triumfală a lui Hristos.

De îndată ce Hristos Se suie pe asin, mulțimea începe să-și aștearnă hainele pe cale, taie ramuri de finic, iar strigătele răsună: „Osana Fiului lui David: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana întru cei de sus.” (Matei 21:9) Conducătorii se împotrivesc și Îi cer lui Iisus să reducă la tăcere mulțimea. Își continuă drumul, iar Iisus Se oprește să plângă pentru omenirea pierdută, reprezentată de Ierusalim. Apoi procesiunea înaintază, iar conducătorii intervin din nou, cerând să afle cine este Iisus. Atunci ucenicii răspund cu mărturia profeților, rând după rând.

Istoria pe care o avem acum în vedere a fost precedată de învierea lui Lazăr, care marchează prima dezamăgire în linia profetică ilustrată în pilda celor zece fecioare, și de atingerea Chivotului de către Uza, în linia intrării triumfale a lui David în Ierusalim. Prima dezamăgire este asociată cu un timp de zăbovire, iar Hristos a zăbovit când a auzit întâia oară că Lazăr era bolnav, întocmai cum David a zăbovit, lăsând Chivotul acolo unde Uza a murit, până ce l-a adus mai târziu. Lazăr a murit și a fost ulterior înviat. Lazăr este cel care, ulterior, conduce asinul pe care Isus îl călărește la intrarea Sa în Ierusalim.

În istoria millerită, cel de-al doilea înger a sosit la data de 19 aprilie 1844, la prima dezamăgire, care a marcat începutul timpului de așteptare. După aceea, Samuel Snow a început să dezvolte progresiv mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Dezvoltarea progresivă a aceluia mesaj este reprezentată prin intrarea lui Hristos în Ierusalim. Progresia lucrării lui Snow este, de asemenea, reprezentată prin călătoriile Chivotului, de la filistenii, la car, la Uzzah și, în cele din urmă, în Ierusalim.

Intrarea are, la început, proclamarea poporului, când conducătorii i-au spus lui Hristos să reducă la tăcere mulțimea; aceasta este urmată de plânsul lui Hristos, apoi de proclamarea ucenicilor, când conducătorii îndărătnici au întrebat cine este Hristos. Manifestarea inspirației în popor, care a produs primul răspuns al conducătorilor îndărătnici, este reluată de ucenici când au înfățișat „rând după rând” o mulțime de mărturii profetice din vechime. Când soarele a apus în ziua aceea, Israelul străvechi a fost divorțat de Dumnezeu.

În acea relatare ni se spune că ucenicii nu au „înțeles retribuiția care avea să se abată asupra Ierusalimului”. „Retribuiția” care avea să „se abată asupra Ierusalimului” a fost ilustrată ucenicilor prin „o lecție ilustrativă semnificativă”. Lecția ilustrativă semnificativă a fost blestemarea smochinului. Distrugerea Ierusalimului, pe care ucenicii încă nu o înțelegeau, a fost ilustrată prin blestemarea smochinului și, de asemenea, prin pilda pe care Hristos o rostise mai înainte cu privire la smochin.

Avertismentul este pentru toate veacurile. Actul lui Hristos de a blestema pomul pe care puterea Sa însăși îl crease rămâne un avertisment pentru toate bisericile și pentru toți creștinii. Nimeni nu poate împlini legea lui Dumnezeu fără a sluji altora. Dar sunt mulți care nu trăiesc viața plină de milă și dezinteresată a lui Hristos. Unii, care se socotesc creștini desăvârșiți, nu înțeleg ce anume constituie slujirea adusă lui Dumnezeu. Își fac planuri și chibzuiesc ca să-și facă pe plac. Acționează numai în raport cu sine. Timpul are preț pentru ei doar în măsura în

care pot aduna pentru ei înșiși. În toate ale vieții, acesta este scopul lor. Nu pentru alții, ci pentru ei înșiși slujesc. Dumnezeu i-a creat să trăiască într-o lume în care slujirea dezinteresată trebuie împlinită. El i-a rânduit să-și ajute semenii în orice chip posibil. Dar eul este atât de mare, încât nu mai pot vedea nimic altceva. Nu sunt în legătură cu omenirea. Cei care astfel trăiesc pentru sine sunt ca smochinul, care avea toate aparențele, dar era fără rod. Ei respectă formele închinării, dar fără pocăință sau credință. În mărturisirea lor onorează legea lui Dumnezeu, dar lipsește ascultarea. Spun, dar nu fac. Prin sentința rostită asupra smochinului, Hristos arată cât de urâtă este în ochii Săi această deșartă prefăcătorie. El declară că păcătosul pe față este mai puțin vinovat decât cel care mărturisește că Îi slujește lui Dumnezeu, dar nu aduce niciun rod spre slava Lui.

„Pilda smochinului, rostită înaintea vizitei lui Hristos la Ierusalim, avea o legătură directă cu învățătura pe care El a dat-o prin blestemarea pomului neroditor.” Dorința veacurilor, 584.

După ultima confruntare cu conducătorii, Isus S-a retras să se roage toată noaptea, iar dimineața, trecând pe lângă smochin, l-a blestemat.

Nu era încă vremea smochinelor coapte, decât în anumite locuri; iar pe înălțimile dimprejurul Ierusalimului se putea spune pe drept: „Încă nu sosise vremea smochinelor”. Dar în livada la care a venit Isus, un smochin părea să fie înaintea tuturor celorlalți. Era deja acoperit cu frunze. Este în natura smochinului ca, înainte ca frunzele să se deschidă, să apară rodul în creștere. Prin urmare, acest copac plin de frunziș dădea făgăduința unui rod bine dezvoltat. Dar înfățișarea lui era înșelătoare. Cercetându-i ramurile, de la cea mai de jos creangă până la cea mai de sus mlădiță, Isus a găsit „nimic altceva decât frunze”. Nu era decât o masă de frunziș ostentativ, nimic mai mult.

Hristos a rostit asupra ei un blestem nimicitor. „Nimeni să nu mai mănânce rod din tine de acum înainte, în veac”, a zis El. A doua zi dimineață, pe când Mântuitorul și ucenicii Săi erau din nou în drum spre cetate, ramurile uscate și frunzele veștejite le-au atras atenția. „Învățătorule,” a zis Petru, „iată, smochinul pe care Tu l-ai blestemat s-a uscat.”

Actul lui Hristos de a blestema smochinul îi uimise pe ucenici. Li se părea străin de căile și lucrările Sale. Adesea Îl auziseră declarând că El a venit nu ca să osândească lumea, ci pentru ca lumea, prin El, să fie mântuită. Își aduceau aminte de cuvintele Lui: «Fiul omului n-a venit ca să piardă viețile oamenilor, ci ca să le mântuiască.» Luca 9:56. Lucrările Sale minunate fuseseră săvârșite spre a restaura, niciodată spre a distruge. Ucenicii Îl cunoscuseră numai ca Restauratorul, Vindecătorul. Acest act stătea singur. Care era scopul lui? se întrebau.

Dumnezeu „Își găsește plăcerea în îndurare”. „Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, nu găsesc plăcere în moartea celui rău.” Mica 7:18; Ezechiel 33:11. Pentru El, lucrarea de nimicire și proclamarea judecății este o „lucrare străină”. Isaia 28:21. Dar din îndurare și iubire El ridică vâlul de pe viitor și le descoperă oamenilor urmările unei căi a păcatului.

"Blestemarea smochinului a fost o parabolă ilustrată printr-un act. Acel smochin sterp, etalându-și frunzișul pretențios chiar în fața lui Hristos, era un simbol al națiunii iudaice. Mântuitorul a dorit să le facă limpede ucenicilor Săi cauza și certitudinea pieirii lui Israel. În acest scop a înzestrat copacul cu calități morale și l-a făcut exponent al adevărului divin. Iudeii

se distingeau dintre toate celelalte neamuri, mărturisind credințioșie față de Dumnezeu. Ei fuseseră în mod deosebit favorizați de El și își arogau o dreptate superioară oricărui alt popor. Dar erau corupți de iubirea lumii și de lăcomia de câștig. Se lăudau cu cunoștințele lor, dar erau necunoscători ai cerințelor lui Dumnezeu și plini de fățarnicie. Ca și copacul sterp, își întindeau ramurile pretențioase în sus, luxuriante în aparență și plăcute privirii, dar nu dădeau 'nimic decât frunze'. Religia iudaică, cu templul ei măreț, cu altarele ei sfinte, cu preoții ei mitrați și ceremoniile ei impresionante, era într-adevăr frumoasă la înfățișare, dar îi lipseau smerenia, dragostea și bunăvoința." *The Desire of Ages*, 581, 582.

Am început prin a formula două întrebări la care suntem în curs de a răspunde. Aceste întrebări au fost: „De ce a început judecata celor vii la 9/11? Ce este judecata biblică a celor vii?”

Cele câteva linii profetice pe care tocmai le-am stabilit sunt mărturiile biblice ale judecății celor vii. Aceste linii profetice abordează mult mai mult decât simplul ABC al judecății, însă mai întâi răspundem întrebărilor legate de 9/11 și de judecata celor vii.

„Am privit”, spune proorocul Daniel, „până când au fost așezate tronuri, și Unul, Cel Vechi de Zile, S-a așezat: veșmântul Lui era alb ca zăpada, și părul capului Său ca lâna curată; scaunul Său de domnie era flăcări de foc, și roțile lui erau foc arzător. Un râu de foc izvora și ieșea dinaintea Lui: mii de mii Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui: judecata s-a așezat, și cărțile au fost deschise.” Daniel 7:9, 10, R.V.

Astfel s-a înfățișat vedeniei profetului ziua cea mare și solemnă când caracterele și viețile oamenilor aveau să treacă în revistă înaintea Judecătorului întregului pământ, și fiecărui om avea să i se răsplătească «după faptele lui». Cel Îmbătrânit de Zile este Dumnezeu Tatăl. Zice psalmistul: «Înainte ca să se fi născut munții, sau înainte de a întemeia Tu pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.» Psalmul 90:2. El, izvorul întregii existențe și izvorul întregii legi, este Cel ce urmează să prezideze judecata. Iar îngerii sfinți, ca slujitori și martori, în număr de «zece mii de ori zece mii și mii de mii», asistă la acest mare tribunal.

„Și iată, pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al omului; El a venit la Cel Îmbătrânit de Zile și L-au adus aproape înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece.” Daniel 7:13, 14. Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de Zile, în cer, pentru a primi stăpânire, slavă și o împărăție, care Îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, și nu al doilea Său advent pe pământ, a fost prevestită în profeție să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile, în 1844. Însoțit de îngeri cerești, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor și Se înfățișează acolo înaintea lui Dumnezeu pentru a săvârși ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului — pentru a împlini lucrarea judecății de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți cei care se dovedesc a fi îndreptățiți să se bucure de beneficiile ei.

În slujba tipică, numai aceia care veniseră înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire și pocăință și ale căror păcate, prin sângele jertfei pentru păcat, fuseseră transferate în sanctuar, aveau parte la slujba Zilei Ispășirii. Tot astfel, în marea zi a ispășirii finale și a judecății de cercetare, singurele cazuri luate în considerare sunt ale celor ce se declară a fi poporul lui Dumnezeu.

Judecata celor răi este o lucrare distinctă și separată și are loc într-o perioadă ulterioară. „Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelie?” 1 Petru 4:17.

Cărțile de evidență din ceruri, în care sunt înregistrate numele și faptele oamenilor, urmează să determine hotărârile judecării. Spune profetul Daniel: «S-a așezat judecata și s-au deschis cărțile.» Revelatorul, descriind aceeași scenă, adaugă: «S-a deschis o altă carte, care este cartea vieții; iar morții au fost judecați pe baza celor scrise în cărți, potrivit faptelor lor.» Apocalipsa 20:12.

Cartea vieții conține numele tuturor celor care s-au pus vreodată în slujba lui Dumnezeu. Isus le-a spus ucenicilor Săi: "Bucurați-vă, pentru că numele voastre sunt scrise în ceruri." Luca 10:20. Pavel vorbește despre împreună-lucrătorii săi credincioși, "ale căror nume sunt în cartea vieții." Filipeni 4:3. Daniel, privind înainte spre "o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată", declară că poporul lui Dumnezeu va fi izbăvit, "oricine va fi găsit scris în carte." Iar revelatorul spune că numai aceia vor intra în cetatea lui Dumnezeu ale căror nume "sunt scrise în cartea vieții Mielului." Daniel 12:1; Apocalipsa 21:27.

„O carte de aducere-aminte” este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt consemnate faptele bune ale „celor ce se tem de Domnul și care se gândesc la Numele Lui”. Maleahi 3:16. Cuvintele lor de credință, faptele lor de dragoste, sunt înregistrate în cer. La aceasta se referă Neemia când spune: „Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, ... și nu șterge faptele mele bune pe care le-am făcut pentru casa Dumnezeului meu”. Neemia 13:14. În cartea aducerii-aminte a lui Dumnezeu, fiecare faptă de neprihănire este immortalizată. Acolo, orice ispită căreia i s-a rezistat, orice rău biruit, orice cuvânt de duioasă milă rostit, este consemnat cu credincioșie. Și orice act de jertfă, orice suferință și orice durere îndurate de dragul lui Hristos, sunt înregistrate. Zice psalmistul: „Tu îmi numeri pribegiile; pune Tu lacrimile mele în burduful Tău; oare nu sunt ele în cartea Ta?” Psalmul 56:8.

Există, de asemenea, un registru al păcatelor oamenilor. 'Căci Dumnezeu va aduce orice lucrare la judecată, cu tot ce este ascuns, fie că este bine, fie că este rău.' 'Pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală de el în ziua judecării.' Zice Mântuitorul: 'Prin cuvintele tale vei fi îndreptățit și prin cuvintele tale vei fi osândit.' Eclesiastul 12:14; Matei 12:36, 37. Scopurile și motivele ascunse sunt consemnate în registrul neînșelător; căci Dumnezeu 'va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va face vădite sfaturile inimilor.' 1 Corinteni 4:5. 'Iată, este scris înaintea Mea, ... nelegiuirile voastre și nelegiuirile părinților voștri laolaltă, zice Domnul.' Isaia 65:6, 7.

Faptele fiecărui om trec în revistă înaintea lui Dumnezeu și sunt înregistrate ca dovadă a credincioșiei sau a necredincioșiei. În dreptul fiecărui nume, în cărțile cerului, sunt înscrise, cu înfricoșătoare exactitate, fiecare cuvânt greșit, fiecare faptă egoistă, fiecare datorie neîmplinită și fiecare păcat ascuns, împreună cu orice prefăcătorie meșteșugită. Avertizările sau muștrările trimise din cer, neglijate, clipele irosite, prilejurile nevalorificate, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu urmările ei de lungă întindere, toate sunt consemnate de îngerul scriitor.

Legea lui Dumnezeu este norma după care caracterele și viețile oamenilor vor fi cercetate la judecată. Spune înțeleptul: "Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, căci aceasta este întreaga datorie a omului. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată." Eclesiastul 12:13, 14. Apostolul Iacov îi îndeamnă pe frații săi: "Așa să vorbiți și așa să faceți, ca unii care veți fi judecați după legea libertății." Iacov 2:12.

Cei care, la judecată, sunt «socotiți vrednici» vor avea parte de învierea celor drepti. Iisus a zis: «Cei care vor fi socotiți vrednici să dobândească acel veac și învierea din morți, ... sunt asemenea îngerilor și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.» Luca 20:35, 36. Și iarăși El declară că «cei ce au făcut binele» vor ieși «la învierea vieții.» Ioan 5:29. Morții cei drepti nu vor fi înviați decât după judecata la care sunt socotiți vrednici de «învierea vieții.» Prin urmare, ei nu vor fi prezenți în persoană la tribunal când le sunt cercetate înregistrările și le sunt hotărâte cauzele.

Isus Se va arăta ca Mijlocitorul lor, pentru a pleda în favoarea lor înaintea lui Dumnezeu. "Dacă cineva păcătuiește, avem la Tatăl un Mijlocitor: Isus Hristos, Cel neprihănit." 1 Ioan 2:1. "Căci Hristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, care sunt chipuri ale celui adevărat, ci în cerul însuși, ca acum să Se înfățișeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu." "De aceea El poate să-i mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El, fiindcă El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei." Evrei 9:24; 7:25.

„Când cărțile de înregistrare sunt deschise în judecată, viețile tuturor celor care au crezut în Isus sunt aduse în revizuire înaintea lui Dumnezeu. Începând cu aceia care au trăit cei dintâi pe pământ, Apărătorul nostru prezintă cauzele fiecărei generații succesive și încheie cu cei vii. Fiecare nume este menționat, fiecare caz este cercetat cu de-amănuntul. Nume sunt primite, nume sunt respinse. Când unii au păcate rămase în cărțile de înregistrare, nepocăite și neiertate, numele lor vor fi șterse din Cartea vieții, iar consemnarea faptelor lor bune va fi ștearsă din Cartea aducerii aminte a lui Dumnezeu. Domnul i-a declarat lui Moise: «Pe oricine a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.» Exodul 32:33. Iar profetul Ezechiel spune: «Când cel drept se abate de la dreptatea lui și săvârșește nelegiuirea, ... toată dreptatea pe care a făcut-o nu i se va mai pomeni.» Ezechiel 18:24.» Marea Luptă, 479-483.

Vom continua acest studiu și vom răspunde întrebărilor ridicate în articolul următor al acestei serii.